

KNUCIE (3) *sb n*

knucie (2), **knucze** (1); knucie *BielSat, BielSjem*; knucze *BielKron*.

I sg knucim, knuczym (3).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (dwa z niżej notowanych przykładów s.v. *knut*).

Bicz spleciony ze skórzanych rzemieni (3) : Wierni Ią [Moskwicini] Pánu Iwemu/ bo w wielkiej kárności/ Knućim biją ledá ocz/ bez wízelkiej litości. *BielSjem* 34 [*idem*] *BielSat* M4.

Szereg: »kieścień albo knucie« (1): kogo by po pierwízey godzinie náleźli wíadzą/ á kieścieńmi álbo knuczým biją [*w Moskwie*]. *BielKron* 430.

ZCh